

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΜΕΣΣΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ
ΓΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕΣΣΟΓΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

Ἡ γῆ ἡ ἀκανθώδης
Αρχιμ. Σεραφεῖμ Παπακώστα

ΧΑΡ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ & Α. ΚΟΥΜΠΗ, ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟ ΜΕΣΣΟΓΙΑΣ Τ. Κ. 19003
ΤΗΛ. ΚΑΙ ΦΑΧ: 22990 40040, e-mail: ag.nikolaosmark@yahoo.gr
ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΝΑΟΥ: www.agnikmark.gr

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η 16 Ο Κ Τ Ω Β Ρ Ι Ο Υ 2016

☼ «Τῶν θεοφόρων πατέρων Τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ' Οἰκ. συνόδου (787)».

☼ Λογγίνου ἑκατοντάρχου τοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ δύο στρατιωτῶν μαρτύρων (α' αἰ.).

Ἡ γ ἡ ἰ ἄ κ α ν θ ῶ δ η ς

Τρίτην τάξιν ακροατῶν παραβάλλει ὁ Κύριος πρὸς τὴν γῆν τὴν ακανθώδη. «Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν καὶ συμφνεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνιξαν αὐτό» (στῆχ. 7). Καὶ ἐπεξηγεῖ: «Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὐτοῖ εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλοῦτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι» (στῆχ. 14). Ἡ, ὡς ὁ Ματθαῖος γράφει: «καὶ ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλοῦτου συμπνίγει τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται» (στῆχ. 22).

Θεὶς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν παρίσταται ὅτι, ὅταν ἐσπάρῃ ὁ σπóρος, δὲν ἐφαίνοντο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς τὰ ἀγκάθια, ἀλλ' ἦσαν ὑπὸ τὴν γῆν καὶ ἐφύτρωναν μαζὴ με τὸν σπóρον τοῦ σιταριοῦ, ἀνεπτύχθησαν δὲ γρηγορώτερα ἀπὸ αὐτό, διότι εἶχαν βαθυτέρας καὶ ἀπὸ πολὺν καιρὸν ρίζας. Πρὸς τὴν γῆν αὐτὴν ὁμοιάζουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι οὔτε σκληροὶ καὶ ἀδιάφοροι, ὅπως οἱ πρῶτοι, οὔτε ἐπιτόλαιοι καὶ πρόσκαιροι, ὅπως οἱ δεῦτεροι. Αὐτοὶ δὲν χάνουν κάθε ἐπίδρασιν τοῦ θεοῦ λόγου εὐθύς εἰς τὸ πρῶτον ἐμπόδιον, δὲν μεταβάλλονται τόσο γρήγορα, προχωροῦν κάπως, ὅπως ὁ βλαστός που ἐφύτρωνεν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν προφθάνουν νὰ καρποφορήσουν. Διότι βαθμηδὸν ἡ ἀγαθὴ ἐπίδρασις τοῦ λόγου, ἡ πνευματικὴ τῶν ζωτικότης, τὸ ἀνώτερον ἐγὼ υπερνικάται καὶ συμπνίγεται ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου... Ἀς ἐξετάσωμεν καλύτερα τὰ φοβερὰ αὐτὰ ἀγκάθια, τὰ τόσο ἀπατηλὰ καὶ ὑπουλά, που καταστρέφουν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ θεοῦ λόγου εἰς τόσας χριστιανικὰς ψυχὰς.

Θεῖναι «αἱ μέριμναι τοῦ αἰῶνος τούτου», λέγει ὁ Κύριος. Πολὺ δὲ ἀκριβῆς καὶ ταιριαστὴ ἡ παρομοίωσις τῶν μεριμνῶν τοῦ αἰῶνος τούτου με τὰ ἀγκάθια καὶ τὰ τριβόλια... Ἐάν δὲ ὁ ἀναγνώστης ἐπέρασεν ἀπὸ τοιοῦτον τρόπον ἀκανθώδη, τρόπον με τριβόλια, ξεύρει πόσον ἐνοχλητικὰ καὶ ἐπιβλαβὴ εἶναι τὰ φυτὰ αὐτὰ. Εὐκολώτατα ἐμπλέκονται καὶ σχίζονται τὰ ρούχα, πληγώνουν τὸ σῶμα, ὀργίζονται τὸν διαβάτην, καταστρέφουν τὰ σπαρτά!

Ἰὰ ἀγκάθια, λοιπόν, καὶ τὰ τριβόλια αὐτὰ εἶναι αἱ μέριμναι τοῦ αἰῶνος τούτου—φυσικὰ «τούτου τοῦ αἰῶνος αἱ μέριμναι», ὄχι τοῦ ἄλλου, διότι αἱ μέριμναι διὰ τὸν ἄλλον αἰῶνα καὶ κόσμον, ὄχι μόνον δὲν βλάπτουν, ἀλλὰ καὶ ὠφελοῦν

Κυριακὴ Α' τοῦ Λουκά

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Τίτ. γ' 8 - 15)

Γέκνον τίτε, πιστός ὁ λόγος· καὶ περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιώσθαι, ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προϊστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ. Ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις· μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιῖστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι. Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὧν αὐτοκατάκριτος. Ὅταν πέμψω Ἀρτεμᾶν πρὸς σε ἢ Τυχικόν, σπούδασον ἐλθεῖν πρὸς με εἰς Νικόπολιν· ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραχειμάσαι. Ζηῶν τὸν νομικὸν καὶ Ἀπολλῶ σπουδαίως πρόπεμψον, ἵνα μηδὲν αὐτοῖς λείπη. Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προϊστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας, ἵνα μὴ ὧσιν ἄκαρποι. Ἀσπάζονται σε οἱ μετ' ἐμοῦ πάντες. Ἀσπασαί τούς φιλοῦντας ἡμᾶς ἐν πίστει. Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

μεγίστην ωφέλειαν. Ποία δε εἶναι αἱ μέριμναι τοῦ αἰῶνος τούτου; Εἶναι ἡ ἀνήσυχος φροντίς διὰ τὰ αγαθὰ τῆς παρουσίας ζωῆς. Εἶναι ἡ αγωνία, με τὴν ὁποῖαν πολλοὶ ρίπτονται εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς παρουσίας ζωῆς καὶ διαρκῶς ζαλίζονται ἀπὸ τὴν σκέψιν διὰ τὴν αὐξησιν τῆς ἐργασίας, διὰ τὴν επέκτασιν τῆς ἐπιχειρήσεως, διὰ τὸν πολλαπλασιασμόν τοῦ χρήματος, διὰ τὰς ἀνέσεις καὶ ἀπολαύσεις. «Τι θα φάμε, τι θα φορέσωμε, πὼς θα ζήσωμε, τι θα γίνουν τὰ παιδιά», εἶναι προβλήματα, τὰ ὁποῖα καταγίνεται αγωνιωδῶς νὰ λύσῃ ὁ πολὺς κόσμος... Αἱ μέριμναι δε αὐταὶ δημιουργοῦν εἰς τὸ μυαλό τοῦ Χριστιανοῦ φόβους, αγωνίας, ζάλην, κυκεῶνα... Δὲν ἀφίνουν εἰς τὸν Χριστιανὸν χρόνον, οὔτε τὴν ἡμέραν οὔτε τὴν νύκτα, νὰ σκεφθῇ κάτι τὸ πνευματικόν καὶ ὠφέλιμον... Τὸν σπρώχνουν εἰς πλείστας παρανομίας...

Θὺς τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν καὶ μίαν δικαιολογίαν, πὺν ἀκούομεν συνήθως. «Πῶς; νὰ καθίσωμε με τὰ χέρια σταυρωμένα; σου λέγουν. Νὰ μὴ ἐργαζώμεθα, ἀλλὰ νὰ τὰ περιμένωμε ἀπὸ πάνω;» Πλάνη καὶ παρεξήγησις, ἀπαντῶμεν. Νὰ ἐργασθῆς βέβαια, νὰ φροντίσῃς διὰ τὴν δουλειά σου, τὴν νόμιμον καὶ δικαίαν. Ἀλλὰ νὰ μὴ ἀπορροφηθῆς ἀπὸ αὐτὴν. Νὰ ἀναθέτῃς τὴν ἐκβασιν τῆς ἡσυχου καὶ ἀμερίμνου ἐργασίας σου εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ παναγάθου Θεοῦ...

«**Ἡ** ἀπάτη τοῦ πλούτου» εἶναι ἐπίσης ἀγκάθι, πὺν καταστρέφει τὴν καρποφορίαν τοῦ θεοῦ λόγου, λέγει ὁ Κύριος. Ὅσοι ἀπορροφῶνται ἀπὸ τὰς μερίμνας καὶ τὰς φροντίδας διὰ νὰ αὐξήσουν τὴν περιουσίαν τῶν καὶ νὰ γίνουν πλούσιοι, ἀπατῶνται με τὴν ἐλπίδα ὅτι, ὅταν ἀποκτήσουν ἕνα ποσὸν ἰκανὸν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῶν, θα παύσουν πλέον καὶ θα ἀσχοληθοῦν ἡσυχῶς εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ψυχῆς τῶν. Ἀλλὰ ἡ ἐλπίς αὐτὴ εἶναι ψευδὴς καὶ ἀπατηλὴ. Ἀφίνομεν ὅτι ὁ πλούτος δημιουργεῖ τόσους κινδύνους, δεσμεύει τόσον δυνατὰ τὴν

Κυριακὴ Α' τοῦ Λουκά

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ

Παιδί μου Γίτε, είναι αξιοπίστα τα λόγια αυτά, και αυτά θέλω να διαβεβαιώνης, ώστε να φροντίζουν εκείνοι πουπίστεψαν εις τον Θεόν να είναι πρωτοπόροι καλών έργων. Αυτά είναι τα καλά και ωφέλιμα διά τους ανθρώπους, αλλ' απόφευγε μωράς συζητήσεις, γενεαλογίας, έριδας και φιλονεικίας διά τον νόμον, διότι είναι ανωφελείς και μάταιαι. Αιρετικόν άνθρωπον μετά πρώτην και δευτέραν νουθεσίαν, άφηνέ τον. Να γνωρίζης ότι ένας τέτοιος έχει διαστραφή, αμαρτάνει και έτσι καταδικάζει ο ίδιος τον εαυτόν του. Όταν θα στείλω τον Αρτεμάν σ' εσέ ή τον Τυχικόν, φρόντισε να έλθης σ' εμέ εις την Νικόπολιν, διότι εκεί απεφάσισα να περάσω τον χειμώνα. Τον Ζηνάν τον νομικόν, και τον Απολλώ κατευόδωσέ τους με ενδιαφέρον, διά να μη τους λείψη τίποτε. Ας μαθαίνουν και οι δικοί μας να είναι πρωτοπόροι καλών έργων εις επειγούσας ανάγκας, διά να μην είναι άκαρποι. Σε χαιρετούν όλοι όσοι είναι μαζί μου. Χαιρέτησε εκείνους που μας αγαπούν εν πίστει. Η χάρις να είναι μαζί με όλους σας. Αμήν. (ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, έκδ. Αποστολικής Διακονίας)

καρδιά, ώστε ο άνθρωπος να τον λατρεύη ως θεόν, παρακινεί εις τοιαύτας κακίας, ώστε ο Κύριος να ειπή το μελαγχολικόν εκείνο λόγιον: «πῶς δυσκόλως οί τὰ χρήματα ἔχοντες εις τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελεύσονται!... εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διά τρυμαλιᾶς ραφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εις τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν» (Μαρκ. ι' 23, 25). Αλλά και αν τοιούτος κίνδυνος δεν υπάρχη, ο πλούτος είναι απατηλός, ξεγελάει εύκολα τον άνθρωπον. Διότι όσον κερδίζεις, τόσοσ περισσότερα επιθυμείς. Σε προσκαλεί να αγωνισθής δι' ένα ποσόν που σου φαίνεται σήμερα αρκετόν να ζήσης. Και όταν το αποκτήσης, παρουσιάζεται πολύ μικρόν και σε αναγκάζει να ζητήσης περισσότερα. Είναι απάτη και ψεύδος ο πλούτος. Διότι αντί να σου εξασφαλίση το μέλλον, όπως φαντάζεσαι, σου το καταστρέφει, σου δημιουργεί μέγα και ανυπέρβλητον εμπόδιον διά το αιώνιον μέλλον. Είναι απάτη ο πλούτος και δι' ένα άλλον λόγον, που λέγει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «όλα όσα ο πλούτος δίδει είναι απάτη, λέγει· δηλαδή μόνον ονόματα έχουν, όχι όμως και ουσίαν, η οποία δίδει ευτυχίαν· και η ηδονή και η δόξα και ο καλλωπισμός και όλα τα δώρα του πλούτου είναι φαντασία, όχι αλήθεια και πραγματικότης».

Η απάτη, λοιπόν, του πλούτου πείθει τον άνθρωπον να παραδώση σιγά-σιγά όλην την εμπιστοσύνην του εις το χρήμα, να εξαρτήση όλην την ύπαρξίν του από αυτό, με την ψευδή ελπίδα ότι με το χρήμα ημπορεί τα πάντα να κατορθώση και ούτω συμπνίγει και εξαφανίζει κάθε επίδρασιν του θείου λόγου εις την ψυχήν...

«**Α**ί ήδοναί του βίου», λέγει ο Κύριος, είναι επίσης αγκάθια, φοβερότερα δε και περισσότερο επικίνδυνα, διότι είναι και έλκυστικώτερα. «Αί ήδοναί

Κυριακή Α' του Λουκά

του βίου», δηλαδή αι απολαύσεις, τα γλέντια, αι διασκεδάσεις, αι επιδείξεις, αι φιλαρέσκειαι, η κοσμική ζωή. Πόσοι και πόσοι άνθρωποι σήμερα, από την τάξιν των ευπόρων και πλουσίων πρώτα, και από όλας τας άλλας τάξεις έπειτα, πνίγουν κάθε αγαθόν σπέρμα, κάθε βλαστόν πίστεως και χριστιανικής ζωής, φθείρονται και διαφθείρονται μέσα εις το πλήθος των ηδονών, της ασωτείας, της πολυτελείας, των φρενοτροπιών της «μόδας» και της επιδείξεως!

Άλλά πρέπει να προσέξωμεν εις το εξής σημείον. Εδώ δεν ομιλεί ο Κύριος δι' ανθρώπους ξένους εντελώς προς το κήρυγμα του θείου λόγου, δι' ανθρώπους, οι οποίοι παρεδόθησαν εις την λατρείαν των αισθήσεων, εις την ασωτείαν και την ακολασίαν· αλλ' ομιλεί διά Χριστιανούς που ακούουν τον λόγον του Ευαγγελίου, εκκλησιάζονται, δέχονται τα θεία λόγια και προχωρούν ένα διάστημα εις τον δρόμον της χριστιανικής ζωής. Οι τοιούτοι Χριστιανοί, καίτοι δεν απερροφήθησαν από τας μερίμνας και δεν ηπατήθησαν από τον πλούτον, ελκύονται δυστυχώς από την δελεαστικήν και ύπουλον γοητείαν των ηδονών—έστω και αν εις την αρχήν αυτά φαίνονται νόμιμοι. Παραδίδουν εις αυτάς το περισσότερον της ψυχής των μέρος και δι' αυτό συμπτνίγουν και εξαφανίζουν σιγά-σιγά την επίδρασιν του θείου λόγου, γίνονται δε ξηροί και άκαρποι και άχρηστοι και δυστυχείς εις το τέλος. Διότι—λέγει ο Χρυσόστομος—«όπως τα αγκάθια, όπου και αν πιασθούν, ματώνουν τα χέρια που θα τα πιάσουν, ούτω και αι ηδοναί φθείρουν και καταστρέφουν χέρια και πόδια και μάτια και κεφάλι και όλα τα μέλη· ξηραί δε είναι αι ηδοναί αυτάι και άκαρποι, όπως και τα αγκάθια, λυπούν δε και θλίβουν πολύ περισσότερον από εκείνα».

Ίδού, λοιπόν, τα αγκάθια, που συμπτνίγουν τον θείον λόγον και δεν τον αφίνουν να καρποφορήση. Ίδού οι Χριστιανοί εκείνοι, που δεν θέλουν να παραδώσουν όλην την καρδίαν των εις τον Θεόν, αλλά την μοιράζουν εις δύο μέρη, διά να φυτεύσουν εις το ένα τον σπόρον των χριστιανικών αρετών, και εις το άλλο να καλλιεργήσουν παρανόμως τα αγκάθια των μεριμνών, του πλούτου, των ηδονών. Αλλά, φίλε αναγνώστα, τοιαύτη διανομή δεν ημπορεί να γίνη· η καρδιά μας είναι μία και δεν ημπορεί να ανήκη εις δύο κυρίους. Ή εις τον Θεόν θα ανήκη, ή εις τα αγαθά του κόσμου. Ο δε Θεός την θέλει ολόκληρον, όχι διότι την χρειάζεται, αλλά διότι είναι αδύνατον να γίνης συ ευτυχής, αν δεν του την δώσης ολόκληρον.

Αρχιμ. Σεραφείμ Παπακόστα, από το βιβλίον «ΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ», σελ. 32 – 37, έκδοσις πέμπτη, Αδελφότης Θεολόγων η «Ζωή»

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Τρίτη 18 Οκτωβρίου 2016, Άγιος Νικόλαος Μαρκ/λου 7:00π.μ.

Πέμπτη 20 Οκτωβρίου 2016, Παρεκκλήσι Οσίου Δαβίδ 7:00π.μ.

Σάββατο 22 Οκτωβρίου 2016, Άγιος Νικόλαος Μαρκ/λου 7:00π.μ.

ΧΑΡ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ & Α. ΣΟΥΜΠΗ, ΜΑΡΚΟΠΟΛΟ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ Τ.Κ. 19003, ΤΗΛ. 3ΑΙ FAX: 22990 40040, e-mail: ag.nikolaosmark@ycool.gr, ΙΕΤΟΣΕΛΛΙΑ ΝΑΟΥ, www.agnikmark.gr

Κυριακή 1' του Λουκά